

Şimdi Uzaktasın 2 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Şubat 2014

Özgürlüğün anlamını hiç mi hiç merak etmedim ömrüm boyunca çünkü bana öğretileni kanıksamıştım ve asla da sorgulamaya hakkım yoktu.

Neydi özgürlük, kime ya da neye göre özgür olunabilirdi? Kimler özgürdü ve bana sunulan ve öğretilen doğru muydu ve alternatifi var mıydı? Değil sorgulamak, merak bile etmedim. Sebep-sonuç ilişkisinin getirisi ya da götürüsü var mıydı? Ve ben hak etmiş miydim yaşadığım ve yaşayacağım sonuçlarını?

Ya kazanımlarım... Ya kayıplarım... Yaşadıklarım ve asla yaşayamadıklarım... Ve ne yazık ki aynı doğrultuda devam etti çoğu şey: Kimine göre mükemmeldim, kimine göre esaretin gölgesinde, kuralların boyundurluğu altında yaşayan bayan kuralcı. Ah, o kurallar ve doğru bildiklerim, hani vazgeçemediğim ve son zamanlarda sorgulamaya başladığım kıymetli öğretilerim: Kimine göre saçma, kimine göre gerçek dışı ve çağın çok ama çok gerisinde.

Tek özgür kaldığım saha, mutlu olduğuma kendimi inandırdığım, yedi sene eğitim gördüğüm okulumdur. Çünkü sen yoktun orada. Ama seni aratmayan yoğun bir disiplin de yok değildi hani. Hem de nasıl... Ama her şeye rağmen nefes alabildiğim yegâne mekândı orası...

Bir insan bu denli sevip mi çekinir birinden... İnkâr edemem beni çok sevip, gözünden sakındığını. Ve asla inkâr edemem göz bebeğim olduğumu.

Bir eli yağda, bir eli balda yaşamaktı benimkisi. Bir dediğim asla iki edilmedi ve yoksun büyümedim hiçbir şeyden eksikliğini hissettiğim pek çok duyguyu hesaba katmazsak...

Dolaylı yollardan iletişim kurduğumuz koca bir gerçektir. Metodumuz buydu, direkt bir duygu alışverişinin olmadığı, yorucu, yıpratıcı bir süreçti üstelik.

Söyleyemedim çoğu şeyi, kime niye söyleyecektim ki... Cevabını bilmediğim ve asla da öğrenemediğim sorular yasaktı bana.

Sevginin günümüzde olduğu gibi kolayca tüketilmediği yıllardı. Ve hala korunan değerler vardı, hala uyulan kurallar. Çok şey vardı yozlaşmamış. Ama her ne hikmetse, değer yargıların ve ahlak anlayışın en üst seviyedeydi. Basit olaylar, ufacık hatalar kabul görmezdi gözünde.

Her şeye rağmen yadsıyamam kanıksadığım ve sapmadığım değerlerin sayende yerleştiğini. Ve inkâr edemem niteliklerimi korumamın sayende olduğunu. Ama yine de daha yumuşak ve kabul görür bir

sistem geliřtirebilirdin.

İstatistikte bile standart sapmalar kabul görmüşken, benim tek bir olumsuz manevraya bile hakkım yoktu. Yasaklarla dolu küçücük dünya; ister kabul görsün ister görmesin...

Bunlar ne sitem ne de yakınma, sadece içimde saklı kalanlar bana dair, bize dair. Kötü bir niyetin yoktu ki, dış dünyaya karşı beni korumak istemenin haricinde.

Madalyonun öbür yüzünü asla görmezden gelemem.

Sevmeyi, kıymet vermeyi, saygı duymayı senden öğrendim. Prensip sahibi olmayı, eğitimin vazgeçilmez olduğunu, karşılıksız sevmeyi ve daha nicesini... İnsan ayırt etmemeyi, dürüstlüğü, ahlaklı ve erdemli olmayı da... Nasıl bunları görmezden gelebilirim...

Tabii bir de azmi, hayal kurmayı, hayallerin peşinde koşmak gerektiğini ve çalışmayı, deliler gibi hem de... Bu sayede çok hedefime de ulaşmışımdır. Gerçi karşılığını aldığım söylenemez ama en azından kafama koyduğumu hep yapmışımdır. Ve sabrı da senden feyiz alarak en üst noktaya taşımışımdır.

Ve insanlar... Hani bizi güldüren, genelde ağlatan, zora sokan, bağlanan ya da bağlandığımız, kıymet verdiğimiz ama genelde kıymet görmediğimiz. Kim olursa olsun karşımda hep kendim gibi bildim zira yalan konuşmayı öğretmedin bana. Ne sana ne başkalarına yalan söyledim ömrüm boyunca. Eh, hal de böyle olunca her duyduğuma inandım. Skor da süreç de hep aleyhime işledi sonuç itibarıyla.

Az toslamadım duvara hani. Bu da güçlü olmamı sağladı. Bir yenilgi, bir yenilgi daha... Deneme-yanılma yöntemi anlayacağını. Ama yine de kaybetmedim umudumu insanlara dair. Tam kesmişken umudu, güneş parlıyor bulutların arasından. Bunu borçlu olduklarım var zira...

Biliyor musun ben bugüne ait değilim. Nostalji tadında ne varsa özleyip duruyorum. Keşke boyut ve zaman değiştirip, seneler evveline gitsem: Mesela Cumhuriyetimizin ilk kurulduğu yıllara yolculuk edebilsem keşke. Teknolojinin varlığından bile haberdar olmayan insanların yaşadığı yıllara erişebilsem. Değerlerin yıpratılmadığı, sevginin, saygının yoğun olduğu... Ne güzel olurdu, belki sevgili atamı da görür, tanırdım. Belki ideallerimi o yıllarda gerçekleştirirdim. Çünkü hayaller hiç mi hiç itibar görmemekte günümüzde. Her geçen gün zorlaşan hayat şartları, kayıp giden değer yargıları, sürekli evrim geçiren insanlar: Ama ters istikamette... Paranın esaretinde, teknolojinin himayesinde harcanan hayatlar...

Devam edecek...